

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Σ' ένα χωριό της Γαλλίας, μέ-
σα σ' ένα μεγάλο, παμπάλαιο, αργοντικό, τζι κατάλοιπο μιά άλλόκοτη γηρή
υπόφρανα, ή γρηά Μαγκέ, ή Στριγγλα, όπως τή λένε οι χωρικοί, ή Μαγκέ
είνε μυστηριώδης και άγρια. Όλοι τήν φοβούνται. Δέν μιλάνε σέ κανένα. Ση
κέϊ μέσα παντέρμη, άπό τόν καιρό που πέθανε μυστηριώδης ή πρώτη γυναίκα
του κυρίου της, μιά πεντάμορφη μικρούλα, τήν οποία ή Μαγκέ έλάτρευε. Και
νά έξασφα που ό κυρίος της, ό κ. "Έδμος, ν'έ Νορβαζό, της γράφει νά έτοιμάσει
τό πατρικό του σπίτι, γιατί πρόκειται νά φτάσει σ' αυτό μέ τή δεύτερη αύγουό
του, τήν πανμόρφη έπίσης Σουζέτ. Τό γράμμα αυτό άναστατώνει τή Στριγγλα.
Θά φτάσει μιά άλλη γυναίκα, στο σπίτι που πέθανε ή πρώτη της κυρία, ή λα-
τρεία της Ι... "Άστε έσαναπνέρθηκε ό κυρίος της ; Τή δεύτερη αύγουό του,
τήν Σουζέτ, ό κ. ν'έ Νορβαζό τή γνώρισε και τήν έρωτεύθηκε σέ μιά λουτρό-
πολι, που βρισκόταν μέ τήν έξαδελφή της "Ιουαρίνη "Αβελέν. Τήν παντρεύτηκε
κατόπι τόν Παρίσι και ζούσαν εύτυχισμένοι, όταν άξαφνα ή Σουζέτ τού έπι-
τρε νά έπισκεφθόν τό πατρικό του σπίτι, στο χωριό. Μάλις όμως φτάσανε έ-
κέϊ, μιά χιονισμένη νύχτα, ή Μαγκέ άρπάζει άσφαρά μέ τ' άμάρι τή Σουζέτ,
τή μεταφέρει στο σπίτι κι' εκεί τή δηγιείται τή άνατριχιαστική ιστορία τού
κ. ν'έ Νορβαζό και τού τραγικού θανάτου της πρώτης του συζύγου, τήν οποία
ό ν'έ Νορβαζό δηλητηρίασε, γιά νά γλυτώσει άπό αυτή και νά πάρη τή Σουζέτ.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

...Και θά τήν λάτρευε ίσως, γιατί είχε έκτεθη πολύ κι' όλοι έ-
κει είχαν άντιλήφθ ή τού άσθητή του... "Ήμου λουπόν τό μόνο
έμπόδιο έγώ, γιά νά παντρευτεί έκείνο τό κορίτσι και νά θρη σ'
αυτό τήν εύτυχα, τήν οποία τού στερούσαν έγώ... "Ενοχλητική
λοιπόν στους άλλους ή ζωή μου, καταντούσε ένοχλητική και γιά
μένα... Δέν είνε εύχάριστο νά ζή κανένας, όταν δέν είνε εύτυχη,
όταν κάνει τούς άλλους δυστυχισμένους κι' όταν είνε βέβαιος ότι
δέν θά εύτυχη ποτέ... "Έπάνω στη γή, δέν χρησημασε σέ τίπο-
τα... "Ετσι, γιά όλους αυτούς τούς λόγους, έθλεπα μέ ύπομονη
και μέ έγκαρτέρησι τήν τύχη, τήν οποία μου προετοίμαζε ό
σούζυγός μου... "Ότι ήθελε έκείνος, τό δεχόμουν κι' έγώ... "Ε-
γίνα συνένοχη τού, σαν νά πούμε... Πολλές φορές, γύριζε επί-
θετες άλλο τό κεφάλι μου, γιά νά υπερέση έκείνος νά ριξη στο
φλυτζάνι τις σταγόνες τού δηλητηρίου... Συχνά, έπινα χωρίς νά
διψώ!... "Α!... Δέν έπρεπε καθόλου νά πάρη τόσες προφυ-
λάξεις και νά αλλάξη κάθε φορά γιάτρό... Γιατί, κι' έτοιμοθά-
νατη άκόμη νά ήμου και νά τόν ύπαισιάζον άπ' τά συμπτώ-
ματά μου κανένας γιάτρος, έγώ θάλεγα ψέμματα γιά νά μήν
τόν έκθέσω... Γιά νά τόν σώσω... Ναι, Μαγκέ μου: Είχα πάρει
πειά τήν άπόφαση νά τόν έλευθερώσω και νά έλευθερωθώ κι' έ-
γώ... Και τώρα, έτελειώ σ' αν ό λ α... "Ελιτζι, ότι
δέν θά χρειασθ πειά νά πίνω δηλητήριο, που
είνε τόσο πικρό στο στόμα και που ύστερα ά-
πό μιά ώρα μέ καιεί στο στομάχι και μου τί-
νάει τά νεύρα... "Αχ, είμαι εύχαριστήμενη τώ-
ρα, όπως είνε εύχαριστήμενος κανένας όταν
τελειώνη μιά δυσάρεστη δουλειά... Μονάχα
μιά σκέψη μέ βασανίζει τώρα: "Ότι ή συγκα-
τάθεσί μου αυτή στο νά πεθάνω, μοιάζει μέ
αυτοκτονία... Και τήν αυτοκτονία τήν απαγο-
ρεύει ή θρησκεία!... "Αν λοιπόν ό Θεός μί
κατεδικάζε;... Μά όχι!... Βλέπει ότι ή
σκέψεις μου δέν είνε ένοχες... Και θά μέ σπλα-
χνισθ, γιάτι κι' έγώ σπλαχνίστηκα τούς άλ-
λους... Κι' άκόμια σκέπτομαι, ότι ό θάνατός
μου δέν θά θάρουν τόν "Έδμο ολοκληρωτι-
κά... "Ενα μερίδιο άπ' τήν άμαρτία του, τό
παρνα κι' έγώ στήν ψυχή μου, γιάτι θέλησα
κι' έγώ νά πεθάνω!...

«Κι' έμένα τή Μαγκέ σου, που μέ άφίνεις, γλυκειά μου κυρία;
"Έμένα, γιατί μέ ξεχνάς;... Δέν μ' άγαπάς λοιπόν;... Δέν σ'
ένδιαφέρει άν θά μείνω μόνη κι' άπεληπισμένη κι' άν κολάζομαι
που θά θλαστήμώ;... Κι' εκείνη μούλεγε γλυκά: «Δέν θά
θλαστήμώ, γιάτι είσαι Χριστιανή και γιάτι πιστεύεις στο Θεό!...
"Επίσης, ξερείς καλά ότι θά έσανιδωθώμε στον ουρανό... "Η
ψυχή μου θά σέ περιμένη και θά τρέξη νά προύπανθη τήν ψυ-
χή σου, όταν εκείνη θ' άνεβαίνει εκεί που θά βρισκομαι κι' έ-
γώ!... Και γελώντας σγεδόν ή μικρούλα μου, πρόσθεσε:
"Άλλωστε, κοντά στο Θεό μας, θά είμαστε όλοι όμορφοι "Εκεί
"Έπάνω... Και δέν θάχης πειά φόβο νά σέ léνε στο μέλλον τό
αίάσιο, ότι είσαι μιά άσχημη ψηλο-Μαγκέ!...»

"Η γρηά Μαγκέ σταμάτησε πάλι. Οι λυγμοί τήν συγκλόνιζαν.
Τά δάκρυά της κυλούσαν θερμά έπάνω στα κίτρινα και κοκκα-
νιάρικα χέρια της. Κ' ή φωνή της είχε πιο δυνατωμένη τώρα,
τήν άλλόκοτη τρυφερότητα που είχε άποκτήσει πρό όλίγης ώ-
ρας. "Εξακολούθησε:

—Και μου έπεε κατόπι ή Κλαίρη μου σωβαρή, παύοντας πειά νά
γελάη: «"Ελα τώρα, Μαγκέ μου... Μήν κλαίς... Βοήθησε μέ νά
οροντίσω γιά τήν ψυχή μου, αυτές τις λίγες ώρες που μου μέν
όμως άκόμη... Δώσε μου τόν Τιμιο Σταυρό, που κρέμεται εκεί
στον τοίχο... Πάρε και τό προσευχτήριο μας, και διάβάσε μου
τις προσευχές τών έτοιμοθανάτων που ψυχορραγούν... "Εγώ θά
σέ άκούω και θά προσεύγομαι μαζί σου στο Θεό, νά μέ δεχθί
νά μου συγχωρήση τά κριματά μου... "Ετσι, θά μου φανή
"Αλκός ό θάνατός... Και ξερείς τή άνακάλυψη έκανα πρίν, Μα-
γκέ μου;... "Ότι ό "Έδμος δέν είνε καθόλου κακός, κατά θά-
θος!... "Αχ, έπρεπε νάθλεπες πόση μελαγχολία είχε τό θλέμμα
του και τί πικρή τούφι αισθανόταν, τήν ώρα που έχυνε τό δηλη-
τήριο στο φλυτζάνι, πρίν!... Δέν μπορούσε νά φαντασθ ότι
τόν έθλεπα... Κι' ένώ μέ κούταζε, τά μάτια του ήσαν γεμάτα
άπό δάκρυα... "Αλλοίμονο!... Τί θάγη ύσπερέι ως τώρα, ό
δυστυχισμένος!... Και τό δηλητήριο ξερείς, τό διάλεξε μαλα-
κό... Νά μη βασανίζη πολύ... Γιατί, δέν ήσαν βαρείς οι σπα-
σμοί που μ' έπιπαιαν ύστερα... Κ' ή λιποθυμία μου ήσαν γλυ-
κός σαν ύπνος... και...»

...Και σταμάτησε άσφαρη ή μικρούλα μου και τινάχτηκε λίγο
ζωηρά κ' ή φωνή της έσθησε και τά ματάκια της βασίλευαν...
—"Αχ, πεθαίνεις!... Πεθαίνεις!... ξεφώνισα.

—«Σιγά... Μή φωνάζης, σου είπα!... Ναι, πεθαίνω... Πλη-
σίασε... "Εχω άκόμη κάτι νά σου πώ, Μαγκέ μου... Είσαι κά-
τι, που αγαπώ περισσότερο άπ' τό κάθε τι στον κόσμο... Και
θέλω νά φανής ύπάκουη... "Ακουσε μέ λοιπόν... Σε λίγες στι-
γμές δέν ζώ... Μή φαντάζεσαι, ότι ύπερόρω... Καλά τό είπα...
Είνε δηλητήριο που δέν βασανίζει... Μά... δέν έχουμε καιρό
νά χάνουμε... "Ακουσε με: "Όχι μόνον δέν θά καταγγείλης τόν
ν'έ Νορβαζό... "Όχι μόνον δέν θά τό διείξης ότι ξερείς κά-
τι... αλλά... και πρόσσε καλά σ' αυτό,
Μαγκέ μου: Ποτέ, ποτέ δέν θά κήσης τί-
ποτε, γιά νά τόν θλάψης και νά μ' έκδικήσης!...
"Ακούς;... Τίποτε!... Και ποτέ!... Θά είνε
ιερός γιά σένα... Θά προσπαθήσης νά τόν
αγαπήσης και νά τόν κήσης νά σέ αγαπήση
κι' έκείνος!... "Αν θελήση, άλλος νά τόν
θλάψη, θά τόν ύπερασπισθ... Νά γίνης έ-
θμα τών έθρών του!... Δέν θέλω νά μείνη
άνώφελη ή θυσία μου!... "Ακούς;... "Όρκισου
μου τώρα, ότι θά έκτελέσης τήν τελευταία αή-
τή θέλησί μου... "Όρκισου μου σ' αυτόν τόν
Τιμιο Σταυρό, ότι...»

...Και προσπάθησε ή μικρούλα νά πιόση μέ
τά χέρια της τόν Σταυρό... "Ήσαν μισοπαγω-
μένα όμως τά χείρατά μου γεράκια της και
δέν τό κατάρθωσα... "Άλλωστε, μετάνοιωσε ά-
μέσως και μου έπεε:

—"Μπα!... Περίττω νά μου όρκισθης, Μα-
γκέ μου... Ξέρω, δυστυχισμένη μου, ότι μέ
άγαπάς περισσότερο κι' άπ' τόν Θεό... και
δέν θά μέ παρακούσης!... "Α, φέρε μου μία
στιγμή τήν κοκκία που σου χάρισα... Νά, έ-

κείνη που μου μοιάζει!...

...Χαρίς να ξέρω τι κάνω, παγωμένη κι' εγώ από φρίκη, σηκώθηκα... Της έφερα την κούκλα... Κι' εκείνη, η Κλαίρη μου, μου είπε τότε:

— Δέν κάνει να όρκιζόμαστε στο Θεό, Μαγκέ μου... Θέλω όμως να είμαι ήσυχη, πώς θά μ' άκουσης σε όσα σου είπα... Όρκισου μου λοιπόν επάνω σ' αυτή την κούκλα, που σου μοιάζει... Που τόσο μοιάζει στον μικρό σου «Ιησού»! Όρκισου πώς δέν θά θλαήρης ποτέ σου, τόν κ. ντέ Νορθαζό... "Έλα, Μαγκέ μου, άν θέλεις να μην πεθάνω άπειλιωμένη!...

... "Άπλωσα τό χέρι μου άνατριχιασμένη κι' όρκίσθηκα... — «Ευχαριστώ!»... ιου ψιθύρισε τότε κι' άκούμπησε τό ίδρωμένο κεφαλάκι της επάνω στό μαξιλάρι.

...Φαίνεται, πώς αυτό πειρά περίμενε άκόμη ή μικρούλα μου, πώς περίμενε τόν επίσημο αυτόν όρκο μου, γιά ν' άφήση ελεύθερη τώρα την έπιθανάσιο άγωνία της... Κι' ή φριχτή αυτή άγωνία της άρχισε άμέσως, άτελειώτη, μέ άγριο, υπόκοφο θογγητό καί μέ τό μάτια της γλαρά καί καρφωμένα στό ταβάνι...

... Σε μία θιαη κινήσει της, άνέμισα τό σκεπάματα της καί τό καντήλι έσβησε... Καί στά πηχτά σκατάδια, που μιάς τριγυρίζαν, τά θογγητά της μικρούλας μου άκούγουντοσαν πιό πένθιμα, πιό άπαισία, πιό φριχτά...

Κι' ή γρηά-Μαγκέ, έξαλλη, κουνούσε τά χέρια της κι' ούρλιαζε, σάν να είχε άκόμη μπρός στά μάτια της τό θλιβερή εκείνη σκηνή...

Κατατρομαγμένη, λουομένη άψυχρό ίδρώτα, νιούθοντας τά λογικά της να σαλεύουν ή Σουζέτ, έβλεπε κι' άκουγε τη γρηά

—Ευχαριστώ! μου ψιθύρισε, κι' άκούμπησε τό κουρασμένο κεφαλάκι της στό μαξιλάρι.

σε: — Θεέ μου... Θεέ μου... Λύτρωσε με άπ' τόν εφιάλτη αυτόν! "Η γρηά-Μαγκέ τήν άκουσε. "Ωρμησε έξαλλη επάνω της. "Έσκυψε καί τρίζοντας τά δόντια της ξεφώνισε:

— Έξ αίτίας σου πέθανε, ή μικρούλα μου!... "Επειδή εκείνος σ' άγαπούσε κ' ήθελε να σέ κάνη γυναίκα του, γι' αυτό ή Κλαίρη μου παραδέχτηκε να δηλητηριαστή... Κοιμήθηκε κάτω άπ' τό χώμα ή λατρεία μου, γιά να σου παραωρήσει τη θέσι της στό κρεβάτι της!... Κι' έού ήρθες έδώ!... Τόλμησε να ρθής στό σπίτι, στό όποιο πέθανε εκείνη!... Μήπως σ' ήξερα εγώ ξόανα;... Μήπως φρονιζα καθόλου γιά σένα;... Μπορούσες λοιπόν να μιάς άφήσης ήσυγους, κι' εκείνη που πέθανε κι' έμένα που πρόκειται γρηγορά να πεθάνω!... Μά όχι... Δέν τό θέλωσες αυτό... "Εού, ή αιτία όλης αυτής της συμφοράς, ή συνένοχη στό έγκλημα τού άλλου, είχες καί περιέργεια. Θέλωσες να δής τό μέρος, όπου έγινε αυτό τό έγκλημα, άπ' τό όποιο τόσο ώφελήθηκε!...

...Ναι, τό ξέρω καλά αυτό... Διάβασα τό γράμμα τού κυρίου, δυστυχισμένη... Αυτός δέν σκεπτόταν να ρθή έδώ... Φοβόταν... "Εού όμως, έού ή «κυρία ντέ Νορθαζό», είχες τήν ιδιοτροπία να διαήσεις τό σπίτι στό όποιο έξήσαν οι γονείς τού σου, όπως έγραψε στό γράμμα τού ό κύριος!... Δηλαδή, να δής τό σπίτι, στό όποιο ό δηλητηριαστής αύχούος σου σκότωσε τήν πρώτη του γυναίκα γιά τό χατήρι σου!... Κι' ήρθες!... Καί έρείς τί άλλο τρομερό μέ παραινέσεις τώρα;... Τό ότι ένώ θρσκεσαι έδώ κι' ένώ μέ άκουσες που σου τά είπα όσα, δέν πέθανες ώστόσο άπ' τό φόβο σου!... Μά δέν θλέπεις λοιπόν, ότι είτε τρομερό αυτό που σου συμβαίνει;... Μήπως φαντάζεσαι ότι θά θγής ζωντανή αυτό τό σπίτι...άπό αυτόν τόν τάφο... στόν όποιο μπήκες με τήν ιδιοτροπία συγκινήσει μιάς περιηγητριας που έπισκέπεται παλιά έρείκια;... Γελήσαι, άν νομίζεις, ότι τό πέρασμά σου άπ' τόν τόπο αυτόν της μοναξιάς μου καί της άπειλίας μου, θά σου θγεί σέ καλό!... "Εναντίον έκείνου, έναντι του τού κακούργου αύχούου σου, δέν μπορώ να κάνω τίποτε... Όρκίσθηκα γιά κείνον... Δέν όρκίσθηκα όμως να λυπηθώ κι' ξόανα... Είσαι άνυπεράσπιστη έσύ, στό μίσος μου... Κι' έχεις άδικο έσύ, ή γυναίκα τού κακούργου, να άνιερθεσαι ευχάριστη φιλοενία μένος στόν τάφο τού άκάκου θύματος σου!

"Η Σουζέτ άπλωσε τά χέρια της μέ ίκεσία καί ψιθύρισε μέ συντριβή:

— Δέν είμαι ένοχη έγώ... Τίποτε δέν ξέρω, άπό όσα συνέβησαν ώς τώρα!... "Ω, τί σκέπτεσαι λοιπόν να κάνετε, κυρία;

— Δέν έρώ! Όρμηθηκε ή γρηά-Μαγκέ. Δέν ξέρω τίποτα άκόμη!... Θά πάω να ζητήσω τη συμβουλή της μικρούλας μου,

που κοιμάται επάνω στόν αιώσιο ύπνο της... Κι' άν εκείνη τυχόν τό βελήση, θά σέ σφάζω μέ ευχάριστη.

"Η γρηά έτρεξε στό τραπέζι, άνοιξε τό συρτάρι κι' έβγαλε από κεί ένα μαχαίρι. Τό άτσάλεινο λεπίδι του έλαμψε άπαισία στό κοκκινωπό φώς της λάμπας.

— Βοήθεια! ούρλιαξε έξαλλη ή Σουζέτ. — Σώτα! φώναξε ή γρηά-Μαγκέ. Σου είπα, ότι κανένας δέν θάρθη να σέ βοήθησι... "Έλα μαζί μου. Θ' άνεβουμε επάνω!... Δέν μέ ρώτησε άν θά δής τήν πρώτη γυναίκα τού άνδρός σου; Θά τήν δής, λοιπόν!... Κι' άκούθησέ με μέ τό καλό, άλλοιώς θά σέ τραθήσω άπ' τά μαλλιά επάνω!...

Τή στιγμή εκείνη, άκούσθησαν άπ' έξω δυνατοί χτύποι. Φανταίντοσαν πώς ήσαν πολλοί, έκείνοι που χτυπούσαν τήν έξώπορτα τού σπιτιού.

"Η γρηά-Μαγκέ κάγχασε. — "Α, α!... Ξεφώνισε. "Ο κ. ντέ Νορθαζό έφτασε! Είνε κάτω... Χτυπάει... Θά έξυπνησε κιάλας ολόκληρο τό χωριό!... Μά ή πόρτα είνε γερή κι' έβαλα τόν μεγάλο σύρτη!... Αυτό που πρέπει να κάνω, έχω καιρό να τό άποτελειώσω... "Έλα, μικρή!...

Μά ή Σουζέτ έντρομη, άντιστεκόταν. Φώναζε. "Ίκτευε. — Θά μέ άκολουθήσει; φρόσασ ή γρηά-Μαγκέ.

*Κι' άρπαξε τη Σουζέτ άπ' τά μαλλιά καί τήν τραθήσε μαζί της έξω, ενώ στό άλλο χέρι της άνέμιζε άπειλητικά τό μαχαίρι. Τήν έσερνε τη φταχή Σουζέτ σάν κάτι τό άνάλαφρο κι' άσημάτο, ενώ εκείνη τήν άκολουθούσε τρεκλίζοντας καί θογγώντας.

Διέσχισαν τόν διάδρομο, άνέβηκαν τά πέτρινα σκαλοπάτια καί προχώρησαν στόν μακρό σκευεινό διάδρομο τού έξω πατώματος. Μιά πόρτα άνοιχτική ελαφάκι άπ' τό κοκκαλιάρικο χέρι της Μαγκέ, καί μπήκαν μέσα στό δωμάτιο-παρεκκλήσιο, τό όποιο φωτιζόταν από μιά λάμπα κρεμασμένη στην όροφή.

Μύρισε λιθόνη εκεί μέσα. "Επάνω στό κρεβάτι ήταν εξαπλωμένη ή κούκλα, μέ τόν φωτιστέφανο γύρω άπ' τό κεφαλάκι της καί μ' έναν σταυρό κι' έναν κλώνο θαύων στό πλευρό της.

"Η γρηά-Μαγκέ άφισε τη Σουζέτ. Καί στά χείλη της νέας φάνηκε τότε κάτι, σάν ελαφρό χαμόγελο: Τήν άνακούφιζε άνέκφραστα τό φωτεινό καί θρησκευτικό εκείνο περιβάλλον, ύστερα άπ' τόν τρόπο που είχε ώστόσο δοκιμάσει!

Μά ενώ άρχισε να φαντάζεται ότι όλα τά προηγούμενα μαρτυρία της ήσαν ύνειρο κακό, ένα γέρι—τό χέρι της Μαγκέ—άκούμπησε άπότομα στόν ώμο της. Κι' ή άγρια φωνή της άντήχησε πάλι άπειλητική:

— Ρωτούσες άν θά δής τη γυναίκα τού άνδρός σου;... Έκείνη τη που πέθανε;... Έκείνη τη λαθή που σκατώσατε;... Νά τμη! Κίττασε τήν... Είνε

έδώ, επάνω στό κρεβάτι της, όπως τό αγάλμα τού νεκρού επάνω στην ταφόπετρα τού!... Μη νομήςεις όμως, ότι είνε άψηλή!... "Οχι... Για μένα χέμ... "Ο, τι βέλει, ότι έβλεπε μέ τά μάτια της που δέν έχουν θλέμμα, ότι πή με τά σουθιά της γέλι, που δέν έχουν φωνή, έγώ τό θέλω καί τό άκούω!... Αυτή θ' άποφασίση τώρα καί γιά τήν τύχη σου!... Μ' αυτό τό μαχαίρι θά σέ σφάζω, άν τό βελήση ή μικρούλα μου... Θά σέ σφάξω σάν τό θύμα στήν θυσία... καί θά μαζέψω τό αίμα σου σ' ένα Δισκοπότηρο!...

"Η τρέλα άώρμησε θίαμη μέσα στό άναστατωμένο μυαλό της φταχγής Σουζέτ. Της φάνηκε, πίστεψε, ότι ίσως ή κούκλα εκείνη ζούσε... ότι κείνη θ' άποφασίσει πραγματικά γιά τήν τύχη της... ότι εκείνη μπορούσε να τη συγχωρήσει ή να τήν καταδικάση. Πι' αυτό, έξαλλη, κατάχλωμη, γονάτισε μπρός στό κρεβάτι... έσκυψε τό κεφαλάκι της σάν νάσκυθε μπρός σέ "Αγία Εικόνα... έμπλεξε ίκετευτικά τά χέρια της...καί ψιθύρισε:

— "Αχ, κυρία... έσεις που είσαστε τώρα στόν ούρανό... καί που τόσο βασανίστηκα σ' αυτόν τόν κόσμο... σάς έκανα έγώ ποτέ μου κακό;... "Εθαψα ποτέ κανένα έγώ;... "Ω, δέν ήξερα τίποτε γιά σάς έγώ... "Απόψε άκουσα γιά πρώτη φορά τό όνομά σας!... Πώς μπορούσα να ξέρω τά όσα συνέβαιναν σέ σάς;... "Εγώ ζούσα ήσυχη, μέ τήν έξαδέλφη μου "Ισαρινα, κοντά στα πουλάκια καί στα λουλούδια της... Είμαστε ευτυχισμένες έμεις, τότε... "Όλο γελοώσαμε, καί ποτέ δέν είχαμε κακία στην καρδιά μας!... Φταίω λοιπόν έγώ, άν μέ συνάντησε σέ κείνη, που τόσο σκληρός φάνηκε σέ σάς!...

"Εκλαίει πικρά τώρα, ή φταχή Σουζέτ. Κοιμηκή ίσως στόν ψυχρό παρατηρητή ή σκηνή εκείνη, είχε όμως ένα άγριο καί

τραγικό μεγαλειώδη μέσα της...

Κ' η γονατισμένη νεαρή γυναίκα, διακρόθρεχτη, εξακολουθούσε τόν ψιθυσιστό και σπαραχτικό μονόλογό της:

—'Αχ, κυρία!... Πόσο υποφέρω κι' εγώ τώρα!... Είνε τρομερό να σου λησμονώ, ότι με φίλησε εκείνος που σάς σκότωσε... 'Ότι μ' έσφιξε στην άγκαλιά του... 'Ότι κοιμόμια πλάι του... 'Η σκέψεις αυτές κοντεύουν να με τρελλάνουν τώρα... Δεν είμαι όμως ένοχη εγώ... Λησθήτη με... Πέστε σ' αυτή τη γυναίκα, που τόσο σάς αγαπάει και σάς ακούσει, να μη με χτυπήσει... να μη με σκοτώσει... να μ' αφήσει να φύγω!... Να φύγω μόνη μου, όμως... 'Όχι με κείνον... 'Όχι με τόν σύζυγό μου... Δεν θέλω να είμαι πειά μαζί του... 'Ας με πানে στην έξαβέλη μου, στο Παρίσι... Μέσα στα πουλάκια και στα λουλούδια, πάλι... 'Αχ, πόσο ωμορφα λουλούδια θά σάς στείλω, μόλις φθάσω στο Παρίσι...

'Όρθια, πίσω απ' τη γονατισμένη νέα, στεκόταν η γρηά-Μαγκέ και την άκουγε σκεπτική.

Τά λόγια εκείνα της νέας, έφερναν στην ψυχή της στρίγγλας κάποιον ταραχή... κάποιον διαταμό. 'Η συγκίνητη την έπιανε σιγά-σιγά, όσο έβλεπε να λατρεύουν και να προσεύχονται μπρός σ' ε κείνη, την όποια λάτρευε και μπρός στην όποια προσευχόταν κι' η ίδια.

Μά απ' τό παράθυρο άκούονταν τώρα πιο έντονες η φωνές κ' ο θόρυθος πολλών ανθρώπων κάτω στην έξώπορτα. 'Ο κ. ντε Νορβαζύ ουρλιαζε:

—'Ανοιξε, άθλια!... 'Ανοιξε παληόγρησι!...

Κι' ο θυμός της δυνάμεινε απ' τά ουρλιάσματα εκείνα...

Μά είδε τη Σουζέτ πάλι, η όποια εξακολουθούσε να θρίσκειτα γονατιστή και διακρόθρεχτη.

Κ' η γρηά-Μαγκέ τυραννίδεταν απ' τό διαταμό της... 'Εκανε ένα θήμα κι' έσκυψε κι' αυτή επάνω στην κουίτλα... Καταφίλησε τό ψυχρό μέτωπό της. Προσήλωσε με προσοχή τό θλέμμα της επάνω στό άμυχο θλέμμα τών γυάλινων εκείνων ματιών... Τί νάβλεπε άραγε στις γυάλινες εκείνες χάντρες; Τί της έλεγαν άραγε, τά μαρμαρωμένα και ζωγραφιστά εκείνα χείλη;

Κ' ύστερα από άρκετών στιγμών προσήλωσε, η γρηά-Μαγκέ, μούγκρισε αιγαλό στη νέα:

—Νά φύγεις!... Φύγε από δω. Δεν θέλει ή μικρούλα μου να πεθάνεις!... Τιποτα δεν μωρμουρίζουν τά άγια χείλη της...

Πρόσεξε όμως, να μην ξεαναγορίσης ποτέ σου, σ' αυτό τό σπίτι του θανάτου... Καμιά κάλωσήνη τότε, δεν θά σε γλυτώσει απ' τό μίσος μου!...

'Επιασε ύστερα τη Σουζέτ απ' τό μπράτσο, την έσυρε στό παράθυρο, τό άνοιξε και πρόβαλε έξω τό κεφάλι της.

—Αυτή τη γυναίκα θέλεις; φώναξε στον κύριο της. Μ' άκούς;... Αυτή τη γυναίκα θέλεις;

Κι' ενώ η φωνές κάτω δυνάμειναν, άδιάφορη σ' αυτές η γρηά-Μαγκέ, χωρίς νάχη συναίσθησι τών δλων συνεβάναν γύρω της. Τη σήκωσε ψηλά σαν παιχνιδάκι, την έβγαλε μισολιπόθυμη έξω απ' τό παράθυρο... κι' ενώ όλοι έτρεγαν έντρομοι κάτω άκριβώς απ' τό σημείο εκείνο, η γρηά-Μαγκέ την άφησε να πέσει, ουρλιάζοντας:

—Νά!... Πάρε την!... Σοφ την ξεασδίνω!...

Χωρίς να δώσει ύστερα καμιά προσοχή σ' εκείνα που γίνονταν έξω, έκλεισε τό παράθυρο και πλησίασε στό κρεβάτι.

Γονάτισε κι' άρχισε να μωρμουρίζει κάτι σαν προσευχή...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

I

'Ο "Εδμος ντε Νορβαζύ κτύπαζε τη Σουζέτ που κοιμόταν.

'Υστερα απ' την τρομερή περιπέτεια της, ύστερα απ' την άκίνδυνη εύτυχώς πτώσι της επάνω στα άπλωμένα χέρια τών ανθρωπών εκείνων, ύστερα απ' την θλιβόγρη ανάπαυσι της στό κρεβάτι ενός κοντινού έξοχικού πανδοχείου—ανάπαυσι όμως με τά μάτια άνοιχτά σαν να κτύπαζε κάτι τό άγνωστο—θρισκόταν τώρα στό μέγαρο της πλατείας Μουσύ...

Και μέσα στις δαυτέλλες του μεγάλου κρεββατιού της—κρεββατιού που ήταν τό υψικό της—κοιμόταν τώρα η Σουζέτ βαθεία...

'Από τρεις ώρες τώρα, δεν είχε κινηθή καθόλου. 'Ηταν πολύ βαθύς ό ύπνος της... Τό μικρό κεφαλάκι της άναπαύοταν στό μαξιλάρι και τά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν άπεργραπτής γαλήνης...

'Ο "Εδμος την κτύπαζε άνακουφισμένος και καθουσιάζοντας άπ' τόν ύπνο της εκείνον... Αημονούσε τώρα και τις άνηούχες και τούς φόβους, που τόσο τόν βασάνισαν ένα δόλικληρο μερόνυχτο...

Τί είχε συμβη στο σπίτι του, εκεί κάτω; 'Η γρηά-Μαγκέ τί είχε κάνει, τί είχε πη;...

'Ασφαλώς δεν τό ήξερε αυτό ό "Εδμος άκόμη... 'Η άγαπημένη του Σουζέτ δεν είχε θρη εύκαιρία άκόμη—ύστερα απ' τις τόσες λιποθυμίες της—να τού τά πη...

Δεν άνησυχούσε, όμως... Τό τρομερό του μυστικό τό ήξερε—νόμιζε πως τό ήξερε—μόνχα αυτός... Και την τρέλλα της Μαγκέ και τά άλλόκοτα φερσίματα της, τά έξηγούσε διαφορετικά: Τά νόμιζε ως άποτελέσματα της θλιψέας της, για τόν θάνατο της λατρευτής της Κλαίρης... Έβρισκε δέ φυσικό, να φθάση ή θλιψι της μέχρι τρέλλας, μέσα στη νεκρική μοναξιά και στην άπαισία άτμόσφαιρα του σιαπηλό σπιτιού του!

Ναι, έτσι θά ήταν... 'Ηταν μισότρελλη πειά, ή γρηά-Μαγκέ... Είσε την καινούρια κυρία της κι' έρεβιστηκε... Κι' επάνω στην έξαψι της θά κακοποίησε και θά τρώμαζε τη Σουζέτ... Και πιστεύοντας ό "Εδμος, ότι η γυναίκα του ήταν άκόμη τρομαγμένη απ' τά έφιαλτικά φερσίματα της Μαγκέ, παρηγοριόταν άνέκφραστα: 'Ο τρόμος της Σουζέτ, τά άπλανη θλέμματά της, ή συνεχεις λιποθυμίες της κ' ή, ή τρομερή σιωπή της—για όσα της συνέβησαν εκεί τό έξοχικό σπίτι—δεν είχαν...δεν υπορούσαν ποτέ να έχουν σχέση με τό άλλο, τό φριχτό εκείνο μυστικό του!...

Τώρα πειά, είχαν περάσει πολλές ώρες από τότε... 'Ι Σουζέτ ήταν στό ήσυχο μέγαρο της πειά, στο Παρίσι... Κοιμόταν άναπαυστικά τόσες ώρες στό κρεβάτι της... 'Η τρομερές έντυπωσεις της, θά είχαν σβήσει πειά απ' τό μυαλό της... Σε λίγο θά ευτυπούσε ήσυχη... Για να την κάνη να τά ξεχάση όλα, θάβρωσε χιλίον ειδών διασκεδάσεις... Κι' η λατρευτή του Σουζέτ, θά γελοούσε ήσυχη για τις περιπέτειες της έκενης, τις όποιες θά νόμιζε πειά για μακρινούς, άόριστους έφιαλτες...

'Ενα έλαφρό σπαρτάρισμα του κορμιού της στό κρεβάτι, τόν ειδοποίησε ότι η σύζυγός του θά ευτυπούσε.

Πραγματικά, η Σουζέτ άνοιγόκλεισε δυο-τρεις φορές τά μάτια της. Γύρισε δω κι' εκεί τό θλέμμα της. Φάνηκε πως θά άποκοιμόταν πάλι. Μά ύστερα άνοιξε όριστικά τά μάτια της κι' άνακινήθηκε στό κρεβάτι.

Τό πρόσωπό της φαινόταν γελαστό, ήσυχο. 'Ο "Εδμος έσκυψε με λαχτάρα να φίληση τά μαλλιά της. Μά έσφηνικά...

'Η Σουζέτ, μόλις τόν αντίκρουσε, τινάχτηκε πρός τά πίσω τρομαγμένη... 'Απαράλλαχτη σαν παιδάκι μπρός στον μπαμπούλα... Με τά μάτια της δλάνοιχα, γλαρά από φρίκη, με τά χαρακτηριστικά του προσώπου της άλλαγμένα, παραμορφωμένα, κούνησε τά χέρια της και ξεφώνησε:

—Μή!... Φύγε!... Θεέ μου!... Φύγε!...

Κι' ό "Εδμος... κατάλαβε... 'Εσκυψε τό κεφάλι του... Κι' έφυγε...

II

'Αποσύρθηκε, σέρνοντας τά θήματά του στό ιδίατερο δωμάτιό του. Κλειδώθηκε εκεί, σαν να φοβόταν μήπως τόν κυνηγήσει έ κείνη που ό τόν ν έ δ ι ο ν χ ν ε έ τ σ ι... 'Επese, σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα...

'Ηταν ζαλισμένος, 'Ενοιωθε μολυβένια, άθάσταχα βάρη στό κεφάλι του. Δεν μπορούσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του... Φοβόταν... Φοβόταν τόσο!

Σιγά-σιγά, ξεκαθάρισε ή πρώτη κατανιιά του μυαλού του: Και μ' ένα ιδέα κυριάρχησε τότε σ' αυτό, επιθλητική, δλοάφερη:

'Η ιδέα, ότι είχε χάσει για πάντα τη Σουζέτ...

Ναι, δεν ύπήρχε πειά γι' αυτόν ή σύζυγός του. Την είχε γάσει για πάντα. Τιποτα άλλο δεν ένοιωθε τώρα, παρά ότι είχε χάσει τη Σουζέτ για πάντα...

('Ακολουθεί)

Κι' έρπαζε τη Σουζέτ απ' τά μαλλιά και την τράβηξε μαζί της, άνεμίζοντας άπειπτικά τό μαχαίρι!...